

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் பந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்க்ரு)

(மலர் - 29)

Aug (2) / 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

“ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 10
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 14
4. முமுக்ஷுப்படி 19
5. திருக்குறுந்தாண்டகம்.....26
6. திருமாலை 30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 6)

8. ஏஷ மே ஸர்வ தர்மாணாம் தர்மாதிகதமோமத:

ஸத் பக்த்யா புண்டரீகாஷ்டம் ஸ்தவைரர்ச்சேந்நர: ஸதா

”கோ தர்ம” என்ற ச்லோகம் மூலம் கேட்கப்பட்ட ஐந்தாவது கேள்விக்கான விடை, “ஏஷ மே” என்னும் இந்த ச்லோகத்தில் அளிக்கப்படுகிறது.

ஏஷ: மேலே கூறப்பட்ட த்யானம், ஸங்கீர்த்தனம் போன்றவை அந்தந்த மனிதர்களின் தகுதிக்கு ஏற்ப கடினமானதும் எளிமையானதும் ஆகும். தர்மங்கள் நான்கு வகைப்படும். புத்திரன், பசு, அன்னம் முதலானவற்றை அளிப்பது முதல் வகை; ஸ்வர்கம் போன்ற பலன்களை அளிக்கும் செயல்கள் இரண்டாவது வகை; பலனில் விருப்பம் இன்றி பகவானின் ஆராதனை என்ற எண்ணத்துடன் இயற்றப்படும் கர்மங்கள் மூலம் கிட்டும் ஞானம் முதலானவற்றைக் கொண்டு அடையப்படும் மோஷ்டம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது மூன்றாவது வகை; மிகவும் அன்புடன் எம்பெருமானை நினைத்தல், அவனது குணங்களைப் பாடுதல், அவன் முன்பு விழுந்து வணங்குதல், அவனுக்கே அடிமை என்று நினைத்தல் என்பது நான்காவது வகை ஆகும். இவற்றில் தம: என்ற பதம் மூலம் நான்காவது வகையான தர்மமே உயர்ந்தது என்று கூறினார்.

யத் பக்த்யா - மிகுந்த பக்தியுடன் ஆராதிப்பது. பக்தியுடன் ஆராதிக்கும்போது மிகுந்த ப்ரியம் ஏற்படுவதால், அந்த முறையில் எளிதாக ஆராதிக்க இயலும் என்று கருத்து. இதனையே ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (9-2) - ஸுஸுகம் கர்த்தும் - இயற்றுவதற்குச் சுகமான - என்று கூறியது. எப்போதும் கண்ணனை எண்ணியிருப்பது சுகமானது அன்றோ?

புண்டரீகாஷ்டம் - தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவன். அனைவராலும் வணங்கப்படுபவன். மிகவும் அழகாக உள்ளதால், விகாரமாகவும் பயங்கரமாகவும் உள்ள மற்ற தெய்வங்களை விட இவனது வழிப்பாட்டிற்கு ஏற்றம் கூறப்பட்டது.

ஸ்தவை - ஸ்தோத்திரங்கள் மூலமாக. விச்வஜித், சந்த்ராயணம் போன்ற பொருள் செலவும் கடினமும் ஒருங்கே கொண்ட யாகங்கள் போன்று அல்லாமல், மிகவும் எளிய சொற்களைக் கொண்டே ஆராதிப்பது. இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளில் காணலாம்:

- வ்யாஸ பகவன் - ஆர்த்தா விஷண்ணாச்சிதிலாச்ச பீதா: கோரேஷு ச வ்யாதிஷு வர்த்தமாநா: ஸங்கீர்த்தய நாராயண ஸப்தமாத்ரம் விமுத்த துக்காஸ் ஸுகினோ பவந்து - துன்பம் அடைந்தவர்களும், மனவியாதி உள்ளவர்களும், வருத்தம் கொண்டவர்களும் பயம் உள்ளவர்களும், தீராத நோய் உள்ளவர்களும், "நாராயணா", என்று ஒரு சொல்லை பக்தியுடன் கூறினால் போதுமானது; அவர்கள் தங்களது அனைத்துத் துன்பங்களும் நீங்கப் பெற்று, இன்பமாக வாழ்வர்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் - அவசேநாபி யந்நாம்நி - அவனது திருநாமத்தைத் தன்னை அறியாமல் உச்சரித்தாலும் சரியே - என்றது.
- விஷ்ணு தர்மம் - அஜ்ஞானதோ ஞானதோ வா வாஸுதேவஸ்ய கீர்த்தனாத் தத் ஸர்வம் விலயம் யாதி தோயஸ்தம் லவணம் யதா - தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஒருவன் வாசுதேவனின் திருநாமத்தை உச்சரித்தான் என்றால், அவனது பாவங்கள் அனைத்தும் நீரில் கரைக்கப் பெற்ற உப்பு போல் ஆகிவிடும் - என்றது.
- விஷ்ணு தர்மம் - சாமாயாலம் ஜலம் வஹ்நேஸ்தமஸோ பாஸ்கரோதய: சாந்தி: கலே: அதௌதஸ்ய நாம ஸங்கீர்த்தநம் ஹரே: - நெருப்பை அணைக்கத் தண்ணீர் எப்படியோ, அது போன்று கலியுகத்தில் பாவங்களை விரட்ட ஸ்ரீஹரியின் திருநாமத்தை உச்சரிப்பதே வழியாகும் - என்றது.
- விஷ்ணு தர்மம் - யத் நாம ஸங்கீர்த்தநதோ மஹாபயாத் விமோக்ஷமாப்நோதி - யாருடைய திருநாமத்தை ஸங்கீர்த்தனம் செய்தவுடன் விடுபடுகிறானோ.

- விஷ்ணுதர்மம் - ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந ஹரி: இதி அக்ஷர த்வயம் பத்த: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய கமநம் ப்ரதி - ஹரி என்னும் இரண்டு எழுத்து உச்சரித்தாலே ஒருவன் மோக்ஷம் செல்வதற்குத் தயாராகிவிடுகிறான்.
- விஷ்ணுதர்மம் - யஸ்ய நாம்நி ஸ்ம்ருதே மத்யை: ஸமுத்க்ராந்தே: அநந்தரம் ப்ராப்நோதி வைஷ்ணவம் ஸ்தாநம் புநரா வ்ருத்தி வர்ஜிதம் - அவனுடைய திருநாமத்தை நினைத்தவுடன் மரணத்திற்குப் பின்னர், மீண்டும் திரும்பி வருதல் இல்லாத பரமபதத்தை அடைகிறான்.
- விஷ்ணு தர்மம் - அச்யுத அநந்த கோவிந்த நாமம் உச்சாரணபேஷஜாத் நச்யந்தி ஸகலா ரோகா: ஸத்யம் ஸத்யம் வதாம்யஹம் - அச்சுதன், அநந்தன், கோவிந்தன் ஆகிய மூன்று திருநாமங்களை உச்சரிப்பதால் அனைத்து நோய்களும் நீங்கும் என்பதை "உண்மை, உண்மை", என்று கூறிகிறேன்.
- விஷ்ணு தர்மம் - ஸங்கீர்த்தயை: ஜகந்நாதம் வேதம் வா அபி ஸமீரயேத் - ஜகந்நாதனின் திருநாமத்தையாவது, வேதத்தையாவது ஒருமுறை உச்சரிக்க வேண்டும்.
- விஷ்ணுஸூக்தம் - ஆஸ்ய ஜாநந்தா நாம சித் விவக்த்தன த்ருவாலோ அஸ்ய கீரயோ ஜநாஸ: - இவனுடைய திருநாமங்கள் தனித்தன்மை கொண்டது என்று அறிந்து அவற்றை உச்சரிப்பவர்கள், பரமபதத்தில் நிலைக்கின்றனர், மீண்டும் உலகிற்கு வருவதில்லை.

அர்ச்சேத் - இந்த தர்மம் பரமபுருஷனின் ஆராதனமாக உள்ளதால் இது நேரடியாகக் காண்பதை விட வேறுபட்டது அல்ல. இதனையே கீதையில் (9-2) - ப்ரத்யக்ஷாவகமம் - நேரடியாகக் காணக்கூடியது - என்றான். பக்தி என்பது நேரடியாக அனுபவிக்கவல்லதாகும். மாறாக தவம், புண்ணிய யாத்திரை போன்றவை எம்பெருமானை மகிழ்விக்கவல்லவை என்று சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக மட்டுமே அறியப்படுகின்றன. ஆனால் ஸ்தோத்ரங்கள் அவனை மகிழவைக்கின்றன என்பதை நாம் நேரடியாகவே அறிய இயலும்.

நர: - அனைத்து உயிர்களுக்கும் அவரவர்களின் தகுதிக்கு ஏற்ப அவனை அர்ச்சனை செய்வதில் அதிகாரம் உண்டு. இங்கு நரன் என்று ஒருமையில் கூறுவது

காண்க. இதன் மூலம் மற்றவர்கள் உதவி இன்றி தனியாகவே அர்ச்சிக்க முடியும் என்பதையும், யாகங்கள் போன்று பலரும் உதவும் அவசியம் இல்லை என்பதையும் உணர்த்துகிறார். தனது குலம், குணங்கள் இவைகள் மூலம் மற்றவர்களால் இகழப்படும்படி ஒருவன் இருந்தாலும் அவன் பகவானிடம் ஆழ்ந்த பக்தியுடன் இருந்தால், பயம் இன்றி உபாஸிக்கலாம். இதன் மூலம் அவனது பாவங்கள் அனைத்தும் கங்கையில் நீராடுவது போன்று அழிந்து, மிகுந்த உத்தமனாகிறான். இதனைக் கீதையில் (9-29) - ஸம: அஹம் ஸர்வ பூதேஷு - நான் அனைவருக்கும் சமமானவன் என்றான். மேலும் கீதையில் (9-30) - அபிசேத் ஸுதுராசார: - அவன் தாழ்வான ஒழுக்கம் கொண்டிருந்தாலும், (9-32) - மாம் ஹி பார்த்த வ்யாபாச்சிர்த்ய யே அபி ஸ்யு: பாபயோநய: - அவன் தாழ்வான பிறவியில் பிறந்தவனாக இருந்தாலும் என்னை அடைந்தால் உயர்ந்த கதியை அடைகிறான் - என்று முழங்கினான். மேலே கூறப்படுவதன் கருத்து என்ன? தவறான ஒழுக்கமும் தர்மம் என்றே ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது என்று கொள்ளலாமா? அப்படி அல்ல, தீய ஒழுக்கம் அனைத்து இடங்களிலும் கண்டிக்கப்படுகிறது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. உதாரணமாகக் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- **கட உபநிஷத் (11-23)** - நாவிரதோ தச்சரிதாத் நாசாந்தே நாஸமாஹித: - தீய ஒழுக்கத்தைக் கைவிடாத ஒருவன், புலன்களை அடக்காத ஒருவன், த்ருப்தி அடையாத மனம் கொண்ட ஒருவன், தன்னுடைய ஞானம் மூலம் ஆத்மாவை அடைய இயலாது.
- **அப்ராப்ய: கேசவோ ராஜந் இந்திரியை ரஜிதை: ந்ருணாம் - அரசனே!** புலன்களை வெல்லாத ஒருவனால் கேசவனை அடைய இயலாது.

மேலே உள்ள வரிகள் மூலமும், மேலும் பல ப்ரமாணங்கள் மூலமும் தீய ஒழுக்கமானது பகவானால் விரும்பப்படாததால் அது தர்மம் ஆகாது என்று உணர்த்தப்பட்டது. ஆகவே தீயஒழுக்கம் என்பது அதர்மமே ஆகும். இதனைக் கீதையில் (9-31) - ஸுஹிப்ரம் பவதி தர்மாத்மா - உடனே அவன் தர்மம் நிறைந்தவன் ஆகிறான் - என்று தெளிவுபடுத்தியது.

பக்தி என்பது ஒருவன் எந்த ஆச்ரமத்தில் இருந்தாலும் பொதுவானதே ஆகும். ஆனால் அவன் விதுரர் முதலான உயர்ந்த ஆத்மாக்களைப் போன்று ஸத்வகுணம் நிரம்பியவனாக இருத்தல் வேண்டும். இதனை ப்ரஹ்மசூத்திரம் கீழே உள்ளது போல் கூறுகிறது:

- **(3-4-27)** - சமதமாதுபேத: ஸ்யாத் - அவன் புலன் மற்றும் மன அடக்கம் உள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டும்.

- (3-4-36) - அந்தரா சாபி து ததூத்ருஷ்டே: - எந்த ஆச்ரமத்தில் இல்லாவிட்டாலும் பகவானைப் பற்றிய ஞானம் பெறுவதற்குத் தகுதி உண்டு.

மேலே கூறிய வரிகள் மிகவும் பொருத்தமே ஆகும். தாயை மகன் கூப்பிடுவதற்கு எவ்விதம் எந்தத் தடையும் இல்லையோ அது போல, ஸர்வேச்வரனின் திருநாமத்தைக் கூறுவதற்கு யாருக்கும் எந்தத் தடையும் இல்லை. இதன் காரணம் - பகவான் அன்பான தாய் போன்றும், அனைத்து பந்துவாகவும், உற்ற நண்பனாகவும் உள்ளான். இதனை கஜேந்திரன், ஜடாயு, காகம்(இந்திரனின் மகன்), விபீஷணன், கோஸல நாட்டு மக்கள் மற்றும் மதுராவில் இருந்த மாலை தொடுப்பவன் ஆகியோரின் வாழ்க்கை மூலம் அறியலாம்.

ஆனால் ப்ரஹ்மசூத்திரத்தில் உள்ள அபசூத்ர அதிகரணத்தில் வேறுவிதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளதே; அந்த அதிகரணத்தில் மூன்று வர்ணத்தினர் அல்லாத நான்காம் வர்ணத்தினர் வேதம் ஓதுதல் கூடாது என்று கூறப்பட்டுள்ளதே என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை கூறுவோம். அங்கு மூன்று வர்ணத்தினர் அல்லாதவர்கள், அக்னியை உபயோகப்படுத்தி செய்கின்ற அக்னிகார்யங்களை, நான்காம் வர்ணத்தினர் அறியாத காரணத்தினாலேயே தடை விதிக்கப்பட்டது. மேலும் அவர்கள் - வேதாந்தத்தின் மூலமாக மட்டுமே அறியக்கூடிய எம்பெருமானை உணர்ந்தும் வேதாந்தங்கள், குரு மூலமாக அறியக் கூடிய வேதங்கள் மற்றும் குரு மூலமாக உபநிஷத் கற்றவர்கள் என்ற தகுதி ஆகியவற்றைப் பெறாதவர்கள் ஆவர். ஆனால் நான்காம் வர்ணத்தினர் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்டு, எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தயாராக நின்றால், அவர்களின் ஸத்வகுணம் காரணமாக, எம்பெருமானை அடைவதற்கு எந்தத் தடையும் இல்லை. இவர்களுக்கு ஸத்வகுணம் மேலோங்கி உள்ளதால், எம்பெருமானைப் பற்றிப் பேசியபடியும் அவனையே நினைத்தபடியும் இருந்து கொண்டு, உபநிஷத்துக்களின் பாதையில் சென்று ப்ரஹ்மவித்யையை அடையலாம். இது வெளிப்படையான உண்மையாகும். மற்ற மூன்று வர்ணத்தில் உள்ளவர்கள் கூட சில நேரங்களில் பலன்களில் விருப்பம் வைத்து மயங்குதல், ஸத்வகுணத்துடன் ரஜோ மற்றும் தமஸ் குணங்கள் கலத்தல் போன்றவற்றால் மாசுபட வாய்ப்பு உண்டு. எப்படி இருப்பினும் அவர்கள் உபாஸனைக்கான தகுதி பெற்றவர்களே ஆவர். ஆனால் அனைத்து வர்ணத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள், சூத்திரர்கள் மற்றும் விலங்குகள் ஆகியோருக்கு உபாஸனை செய்யும் தகுதி குறித்துத் தெளிவாக உரைக்க இயலாது.

விதுரர், தர்மவ்யாதர் போன்றவர்களின் வாழ்க்கையில் என்ன நிகழ்ந்தது? தூக்கத்தில் இருந்து விழிப்பது போல் எண்ணற்ற பிறவிகளைத் தொடர்ந்து இவர்களது ஞானம் சட்டென்று விழித்துக் கொள்ளும். இப்படிப்பட்டவர்கள்

தங்களைத் தாழ்வான குலத்தினருடன் ஏன் சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்கின்றனர் என்றால், அதன் மூலம் மட்டுமே பலன் தர ஆரம்பித்துவிட்ட தங்கள் கர்மபலன்களை இவர்கள் தொலைக்க இயலும். விஷ்ணுதர்மத்தில் (102-29) - தர்மவ்யாக்ராதயோ அப்யந்யே பூர்வ அப்யாஸாத் ஜிகுப்ஸிதே வர்ணாவரத்வே ஸம்ப்ராப்தாஸ் ஸம்ஸித்திம் ச்ரமணீ யதா - விதரர் தர்மவ்யாதர் முதலானோர் தங்களது முற்பிறவியில் சேர்ந்த ஞானம் மூலமாகத் தடையற்ற பக்தி பெற்றனர் - என்று கூறியது. பகவானைப் பற்றி எந்த ஞானமும் ஒருவனுக்கு இல்லை என்றாலும், அவன் பகவானைப் பற்றியே எண்ணி இருத்தல், பகவானைப் புகழ்ந்து பாடுதல், பகவானைப் பற்றிக் கேட்டபடி இருத்தல் ஆகிய செயல்களைச் செய்வதற்களுக்கு எந்தத் தடையும் இல்லை. இவை பக்தியின் தொடக்க நிலைகள் ஆகும். தர்ம சாஸ்திரங்கள் - சண்டாளன் தொடங்கி உயர்ந்த குலத்தினர் வரை உள்ள அனைவரும் அஹிம்சை, உண்மை, தூய்மை, மற்றவர்க்குத் தொண்டு செய்தல், பெற்றவர்க்குத் தொண்டு செய்தல், எம்பெருமானை மகிழும்படிச் செய்தல் போன்றவற்றை அனைவரும் பின்பற்றலாம் - என்று கூறுகின்றன.

ஒருவன் நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்யக்கூடாது என்று தடுக்கப்பட்டவனாக இருக்கலாம். ஆனால் அப்படிப்பட்டவர்கள் கூட நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்பவர்களுடன் மகிழ்ந்தபடி, அவர்களுடன் விரோதம் பாராட்டாமல் இருந்தால், அவனுக்கு மறைமுகமாக எம்பெருமானின் ஸம்பந்தம் கிட்டி விடுகிறது. மஹாபாரதம் - தர்ம: ச்ருதோ வா த்ருஷ்டோ வா கதிதோ வா க்ருதோ அபிவா அநுமோதிதோ வா ராஜேந்த்ர புநாதி புருஷம் ஸதா - அரசனே! தர்மத்தைப் பற்றிக் கேட்டாலோ, பார்த்தாலோ, கூறினாலோ, செய்தாலோ, பாராட்டினாலோ அந்த மனிதன் சந்தேகம் இல்லாமல் தூய்மை அடைகிறான் - என்றது. ஆக எம்பெருமானைக் குறித்து எதனை, எந்த முறையில் செய்தாலும் அது ஒருவனைத் தூய்மைப்படுத்திவிடும் என்று கருத்து. கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- உத்தோஷித: பூஜிதோ வா த்ருஷ்டோ வா நமிதோ அபி வா ப்ரஸஹ்ய ஹரதே பாபம் கோ ந ஸேவேத் ஹரிம் தத: - ஒருவன் பகவானை உரத்த குரலில் உதவிக்கு அழைத்தோ, வணங்கியோ, வழிபட்டோ அல்லது கண்டோ நிற்பான் என்றால் அவன் அனைத்து பாவங்களில் இருந்தும் விடுபட்டுவான். அவனது பாவங்களில் இருந்து பகவான் அவனை வேகமாக விடுவிக்கிறான். இப்படி உள்ளபோது ஸ்ரீஹரியை யார் தான் வணங்க மாட்டனர்?
- கீர்த்தித ஸம்ஸம்ருதோ த்யாத: பூஜித: ஸம்ஸ்க்ருதஸ்ததா ஐஹிகாமுஷ்மிகீம் ரக்ஷாம் கரோதி பகவான் ஹரி: - யார் ஒருவன் ஸ்ரீஹரியை வணங்கி, த்யானித்து, மலர்கள் கொண்டு ஆரதிக்கிறானோ

அவனுக்கு இந்த உலகிலும், அந்த உலகிலும் ஸ்ரீஹரி பாதுகாப்பு அளித்தபடி இருக்கிறான்.

- ச்ருண்வந்தி யே வை பட தஸ்ததா அந்யே பச்யந்தி யே மாம் தத ஐரையந்தி - யார் ஒருவன் என்னைப் பற்றிக் கேட்கிறானோ, படிக்கிறானோ, பார்க்கிறானோ, புகழ்க்கிறானோ அவன் என்னால் காக்கப்படுவான்.

இதிகாசங்களிலும் புராணங்களிலும் எந்தக் குலத்தில் பிறந்தவர்களும் பகவானைக் குறித்தும், அவன் புகழைக் குறித்தும் ஸங்கீர்த்தனம் செய்யலாம் என்று கூறப்பட்டது.

விஷ்ணு தர்மம் - நம இத்யேவ யோ ப்ருஹ்யாத் மத்பக்த: ச்ரத்தயா அந்வித: தஸ்யாஷுயோ பவேல்லோக: ஸ்வபாகஸ்யாபி நாரத - நாரதா! இந்த உலகில் ஒருவன் நம: என்று எப்போது கூறுகிறானோ அவன் மோக்ஷம் அடைகிறான் - என்றது. இந்த வரிகள் அனைத்தும் மோக்ஷம் பெறுவது பற்றிய உயர்ந்த மனிதர்களைக் குறிப்பதுடன், இவை அனைத்தும் தகுந்த ப்ரமாணங்களுடன் உள்ளன. இப்படியாக திருநாமம் குறித்துக் கூறப்பட்டது.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 29)

3-3-36 வ்யதிஹார: விசிம்ஷந்தி ஹி இதரவத்.

பொருள் - மற்ற வித்யைகள் போன்று கருத்துப் பரிமாற்றம் மட்டுமே, ஒரே தன்மையைக் கூறுகிறது.

ஸித்தாந்தம் (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கான ஸித்தாந்தம்) - இரண்டு வித்யைகளிலும் வேறுபாடு இல்லை - காரணம், இரண்டும் ஒரே ரூபம் உள்ள பரம்பொருளைப் பற்றியே உள்ளன. முதல் கேள்வியில் உள்ள ஏவகாரத்துடன் இரண்டாவது கேள்வியும் சேர்த்தே படிக்கப்படவேண்டும். இரண்டு கேள்விகளுமே அனைத்திற்கும் அந்தயார்மியாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியே உள்ளன. இரண்டாவது கேள்வியில் உள்ள ஏவ என்ற பதம், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-5-1) - யத் ஏவ ஸாக்ஷாத் அபரோக்ஷாத் ப்ரஹ்ம ய ஆத்மா ஸர்வாந்தர: - முதல் கேள்வியில் உஷஸ்தரால் கேட்கப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தின் தன்மைகள் குறித்தே கஹோலரும் கேட்டார் என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்துகிறது. இரண்டு கேள்விகளுக்கும் பதிலாக (3-4-1,3-5-1 ஆகிய இரண்டு கேள்விகள்) - ஏஷ த ஆத்மா ஸர்வாந்தர: - இவனே உனக்கு ஆத்மாவாக உள்ள அந்தர்யாமி - என்றே கூறப்பட்டது. இந்தப் பதில் ஒரே ரூபமாக, அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கிறது. விதிமுறை ஒன்றைக் கூறுவது போன்ற பகுதியானது (3-5-1) - தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணா: பாண்டித்யம் நிர்வித்ய பால்யேந திஷ்டாஸேத் - அறிந்தவற்றில் மனநிறைவு கொள்ளாத அந்தணன், குழந்தையைப் போன்ற நிலையில் நின்று, மீண்டும் கூறுவதில் பிடிவாதம் காட்டவேண்டும் - என்று உள்ளது. இப்படியாக இரண்டு கேள்விகளிலும், ஸர்வ அந்தர்யாமியான பரம்பொருள் ஒன்றே உபாஸிக்கப்படும் பொருளாகவும் உள்ளது என்று உணர்ந்த நேரத்தில், உஷஸ்தர் மற்றும் கஹோஸர் ஆகிய இருவருக்கும் இடையே அறிவுப் பரிமாற்றம் செய்யத்தக்கதாக உள்ளது. ஸர்வ அந்தர்யாமியான ப்ரஹ்மத்திற்கு, அனைத்து உயிர்களின் ப்ராணச் செயல்களுக்கு காரணமாக உள்ள தன்மை உள்ளது என்னும் அறிவு உஷஸ்தருக்கு எந்த அளவு உள்ளதோ, அதே

அறிவு அடுத்த கேள்வியில் கஹோலருக்கும் உள்ளது என்று கொள்ளவேண்டும். இது போன்று ப்ரஹ்மம் பசி, தாகம் அற்றது முதலான அறிவானது கஹோலருக்கு எந்த அளவு உள்ளதோ, அதே அளவு முதல் கேள்வியில் உஷஸ்தருக்கும் உள்ளது என்றே கொள்ளவேண்டும். இந்த இருவராலும் ஸர்வ அந்தர்யாமியான பரமாத்மா, ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது இந்த இருவரும் தங்கள் கேள்விகளைப் பரிமாற்றம் செய்து கொள்ளும்போது அறியப்படுகிறது. யாஜ்ஞவல்க்யர் தனது பதில்களில் பரம்பொருளே அனைத்து உயிர்களின் மூச்சுவிடுதல் போன்ற செயல்களுக்குக் காரணம், அவன் பசிதாகம் அற்றவன் என்று கூறியது ஏன் என்றால் - அனைத்திற்கு அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமாத்மா, ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று உணர்த்துவதற்காகவே ஆகும். எனவே அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக இருத்தல் (ஸர்வாந்தராத்மத்வம்) என்பதே பரமாத்மாவிற்கு உபாஸனத் தன்மையாக உள்ளது (இந்தத் தன்மையே பரமாத்மாவை உபாஸிக்கப்படும் பொருளாக்குகிறது என்று கருத்து). அந்தப் பரமாத்மா பசிதாகம் அற்றது முதலான தன்மைகள், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள தன்மையையே உணர்த்துகின்றன; அவை பரமாத்மாவை உபாஸனைப் பொருளாக உணர்த்துவதில்லை.

பூர்வபகஷம் - நீங்கள் கூறுவது போன்று ஸர்வ அந்தர்யாமியாக உள்ள தன்மை என்பது மட்டுமே உபாஸிக்கப்படவேண்டிய தகுதியை பரமாத்மாவிற்கு உண்டாக்குகிறது என்றால், இரண்டு கேள்விகளிலும்-பதில்களிலும் பசி, தாகம் அற்றது முதலான ஸம்பாஷணைகள் ஏன் நிகழவேண்டும்? ப்ரஹ்மமே மூச்சு விடுதல் முதலானவற்றுக்குக் காரணம் என்றெல்லாம் ஏன் கூறவேண்டும்?

ஸித்தாந்தம் - கூறுவோம். அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமாத்மா ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்பதையும், அந்தப் பரமாத்மாவே ஜீவனின் மூச்சுவிடுதல் முதலான செயல்களுக்கு ஆதாரமாக உள்ளான் என்பதையும் உஷஸ்தர் நன்கு புரிந்து கொண்டார். ஜீவன் என்பவன் அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக இருக்க இயலாது என்பதையும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியான பரமாத்மா ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று உணர்த்துவதற்கு ஜீவனுக்கு மட்டுமே உரிய வேறு காரணங்களும் இருக்கலாம் என்பதையும் எண்ணியே கஹோலர் தனது கேள்வியைக் கேட்டார். இதனை உணர்ந்த யாஜ்ஞவல்க்யர் தனது பதிலில் பசி, தாகம் அற்றவனாக ஜீவன் இருக்க இயலாது என்பது போன்று விடை அளித்தார். ஆகவே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தைத் த்யானிப்பதற்கு, இருவரிடமும் உள்ள கருத்துக்கள் (ஒருவரிடம் ப்ராணச் செயலுக்கு ப்ரஹ்மமே காரணம் என்ற கருத்தும், மற்றவரிடம் பசிதாகம் இல்லாதவன் ப்ரஹ்மம் என்ற கருத்தும் உள்ளது) ஒன்றாகச் சேர்ந்து, ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்மை உணர்த்தப்பட வேண்டும். இதற்கு உதாரணமாக ஸத்வித்யை உள்ளது. ஸத்வித்யை என்பதில் அனைத்துக் கேள்விகளும் பதில்களும் உலகின் காரணமான ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியே உள்ளது

போன்று, இங்கும் இரண்டு கேள்வி-பதில்களும் அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியான ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியே உள்ளது என்று அறிய வேண்டும்.

பூர்வபக்ஷம் - நீங்கள் கூறுவது போன்று ஸத்வித்யையில் உபாஸிக்கத் தகுந்த ப்ரஹ்மம் ஒன்றே என்பது பலவிதமான கேள்விகள் மற்றும் அவற்றின் பதில்கள் மூலம் எப்படி அறிய இயல்கிறது (இதற்கான பதில் அடுத்த சூத்திரத்தில் உள்ளது)?

3-3-37 ஸைவ ஹி ஸாத்யாதய:

பொருள் - அதே பரதேவதை அல்லவோ ஓதப்பட்டது. அனைத்திலும் ஸத்யம் என்றே கூறப்பட்டது.

ஸித்தாந்தம் (கடந்த சூத்திர பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - ஸத் எனப்படும் அந்தப் பரதேவதையே சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் (6-3-2) - ஸேயம் தேவதைக்ஷத - அந்தப் பரதேவதை ஸங்கல்பம் செய்தது - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (6-8-6) - தேஜ: பரஸ்யாம் தேவதாயாம் - அந்தப் பரதேவதையின் தேஜஸ் - என்றும் கூறப்பட்டது. இதுவே சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (6-9-1) - யதா ஸோம்ய மது மதுக்ருதோ நிஸ்திஷ்டந்தி - தேனீக்கள் தேனில் ஒன்றுவது போன்று - என்றும் உணர்த்தப்பட்டது. இதன் காரணம், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (6-8-7) - ஏததாத்ம்யமிதம் ஸர்வே தத் ஸத்யம் ஸ ஆத்மா - அனைத்தும் இந்த ஸத் என்பதையே ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளது, ஆகவே ஸத் என்ற இதுவே ஆத்மா - என்று தொடங்கப்பட்டு, இங்கு கூறப்பட்ட ஸத் என்பதே தொடர்ந்து பல வரிகளிலும் ஓதப்படுகிறது, இறுதியாக நிறைவு செய்யப்படுகிறது.

ஒரு சிலர் “வ்யதிஹாரோ விசிம்ஹந்தி ஹீதரவத்” என்னும் 3-3-36 -ஆம் சூத்திரத்தையும், “ஸைவ ஹி ஸாத்யாதய” என்னும் 3-3-37-ஆம் சூத்திரத்தையும் வெவ்வேறு அதிகரணங்களாகக் கொள்வார்கள். இவர்கள் கூறுவது: முதல் சூத்திரம் (3-3-36) மூலமாகக் கீழே உள்ள வரிகளின் கருத்தாக ஜீவன் - பரமாத்மா ஆகிய இரண்டு பதங்களும் மாற்றிப் படிக்கவேண்டும் என்று கொள்கிறார்கள்:

- ஜாபால உபநிஷத் - த்வம் வா அஹம் அஸ்மி பகவோ தேவதே அஹம் வை த்வமஸி பகவோ தேவதே - தேவதையே நீயே நான் ஆவேன், தேவதையே நானே நீ ஆவாய்.
- ஐதரேய உபநிஷத் - தத்யோஹம் ஸ: அஸௌ ஸ: அஸௌ ஸோ அஹம் - ஆகவே நானே அவன், அவனே நான்.

மேலே உள்ள வரிகள் மூலம் ஜீவன் - பரமாத்மா ஆகிய இருவரும் ஒன்றே என்னும் கருத்து வெளிப்படும்படியாக, பதங்களை மாற்றிப் படிக்கலாம் என்கிறார்கள். இது ஏற்க இயலாத கருத்தாகும் - காரணம், இந்த வரிகளால் புதிதான கருத்து ஏதும் கூறப்படவில்லை. ப்ரஹ்மமே அனைத்துமாக உள்ளது என்ற கருத்து கீழே உள்ள வரிகளில் முன்னரே கூறப்பட்டது:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - தத் ஸர்வே கல்விதம் ப்ரஹ்ம - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - ஏததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் ... தத்த்வமஸி - இதனையே அனைத்தும் ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளது ... நீ அதுவாகவே உள்ளாய்.

இந்த வரிகள் மூலமாக, ப்ரஹ்மமே ஜீவன் என்றும், ஜீவனே ப்ரஹ்மம் என்றும் கொள்ளக்கூடாது. இந்த வரிகளின் சரியான கருத்து என்னவென்றால் - ப்ரஹ்மம் அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளது, ஆகவே அது அனைத்து ஜீவன்களின் ஆத்மாவாகவும் உள்ளது - என்பதாகும். ஆக ஒருவன் தனது ஆத்மாவாவே ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தை சூத்திரம் (4-1-3) - ஆத்மேதிது உபகச்சந்தி க்ராஹயந்தி ச - என்று கூற உள்ளது. மேலும் ப்ரஹ்மம் அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளது என்னும் தன்மையைத் தவிர, ஆத்மாவில் ப்ரஹ்மபாவமும் ப்ரஹ்மத்தில் ஆத்மபாவமும் ஒட்டாது.

குறிப்பு - இந்த சூத்திர பாஷ்யம் அடுத்த இதழிலும் தொடரும்.

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 29)

பக்தியோகம் என்பதன் ஸ்வரூபம்

மூலம் - பக்தியோகமாவது அநந்ய நிஷ்டனாய் அநந்யகதியனாய் அநந்ய சேஷபூதனான பகவானுடைய ஸ்வரூபாதிகளை விஷயமாகவுடைத்தாய் நிரதிசய ப்ரீதிருபமான த்யானவிசேஷம். அதுதான் தைலதாரை போலே நிரந்தரமான ஸ்ம்ருதிருபமாய் ஸாக்ஷாத்கார துல்யமான வைசத்யத்தையுடைத்தாய்ப் பரமபதத்துக்குப் ப்ரயாணம் பண்ணும் திவஸமறுதியாக நாள்தோறும் அநுஷ்டிக்க வளர்ந்து வருவதாய் அந்திமப்ரத்யய அவதியான ஜ்ஞாநஸந்ததி விசேஷம்.

விளக்கம் - பக்தியோகம் என்பது வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் எம்பெருமானிடம் செலுத்தும் அன்பு என்பதாகும். அந்த எம்பெருமான் தனது எந்தச் செயல்களுக்கும் யாரையும் எதிர்பாராதவன், வேறு யாருடைய கட்டளைக்கும் அடிபணிந்து நடக்க வேண்டிய அவசியம் அற்றவன், வேறு யாருடைய நிர்ப்பந்தம் காரணமாகவும் இல்லாமல் இருப்பவன் ஆவான். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் மீதும், அவனது ஸ்வரூபங்கள் மீதும் எல்லையற்றதாக உள்ள த்யானம் என்பதே பக்தியோகம் எனப்படும். பக்தி என்பது தெளிந்த ஞானம் எனலாம். இது எண்ணை தடையற்று விழுவது போன்று தடையற்று உள்ளதாகும், நேரடியாகக் காண்பது போன்ற உண்மையாகும், பரமபதம் செல்லும் நாள்வரை ஒவ்வொரு நாளும் படிப்படியாக வளர்ந்தபடி இருப்பதாகும். உயிர் பிரியும் நேரத்தில் மற்ற நினைவுகளுடன் துண்டிக்கப்படுவதாகும்.

வர்ணாச்ரமங்களின் அவசியம்

மூலம் - இதுக்கு வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ஜ்ஞாந விகாஸ ஹேதுவான ஸத்த்வாதி வ்ருத்திக்குக் களையான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு மூலமான பாபங்களைக் கழித்துக் கொண்டு இதிகர்த்தவ்யதையாயிருக்கும்.

விளக்கம் - ஸத்வம் என்னும் பயிர் மேலோங்கி வளர்வதற்குக் களையாக ரஜஸ் மற்றும் தாமஸங்கள் உள்ளன. இவை உண்டாவதற்கு பாவங்களே காரணமாக இருக்கின்றன. இவை கழிந்து ஸத்வம் மேலோங்கினால் மட்டுமே ஞானம் செழிக்கும். இப்படிப்பட்ட பாவங்கள் கழிய அவரவர்களின் வர்ணாச்ரம தர்மங்களே வழியாகும். அவற்றின்படி கர்மம் இயற்றும்போது பாவங்கள் கழிகின்றன. இப்படியாக இந்த வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் பக்திக்குத் துணையாக உள்ளன.

பக்தியோகம் ஐச்வர்யத்தை அளித்தல்

மூலம் - இப்பக்தியோகந்தானே ப்ரத்யயார்த்தம் ச மோக்ஷஸ்ய ஸித்தய: ஸம்ப்ரகீர்த்திதா: என்கிறபடியே இளநெஞ்சரைத் தேற்றுகைக்கு இட்ட விரகான வழியில் காமநா பேதத்தாலே ஐச்வர்யாதிகளுக்கும் ஸாதனமென்னும் இவ்வர்த்தம் சதுர்விதா பஜந்தே மாம் என்று சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - பக்தியோகமாவது உலகவிஷயங்களை அடைவதற்கும், கைவல்யம் போன்றவற்றுக்கும் ஸாதனம் என்று கூறப்பட்டது. இந்த விஷயத்தை ஸத்வத ஸம்ஹிதை - ச மோக்ஷஸ்ய ஸித்தய: ஸம்ப்ரகீர்த்திதா: - பக்தியோகம் மூலம் உலகவிஷயங்களும் கிட்டும்; இவற்றின் மூலம், பக்தியோகம் மோக்ஷத்தை ஏற்படுத்தவல்லது என்ற நம்பிக்கை உண்டாகிறது - என்று கூறியது. இந்த வரியானது பக்தியோகத்தின் மீது தாழ்ந்தவர்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டாக்குவதற்காக உள்ளது. இதனை கீதையும் (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே மாம் - நான்குவிதமான மனிதர்கள் என்னை வணங்குகின்றனர் - என்றது காண்க.

ஞானியின் உயர்வு

மூலம் - அவ்விடத்தில் தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர்விசிஷ்யதே என்று தொடங்கிச் சொன்ன ஞானியினுடைய ஏற்றத்தை

சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ஸ்ம்ருதா:
ஏஷாமேகாந்திந: ச்ரேஷ்டா: தே சைவாநந்யதேவதா:
அஹமேவ கதிஸ்தேஷாம் நிராசீ: கர்மகாரிணாம்
யே து சிஷ்டாத்ரயோ பக்தா: பலகாம ஹி தே மதா:
ஸர்வே ச்யவநதர்மாண: ப்ரதிபுத்தஸ்து மோக்ஷபாக்

என்று தானே வெளியிட்டான்.

விளக்கம் - நான்குவிதமான மனிதர்களில் ஞானியின் ஏற்றத்தை கீதை (7-17) - தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர்விசிஷ்யதே - இவர்களில் ஞானியானவன் எம்பெருமானிடம் எப்போதும் இருப்பதையே விரும்புவதாலும், அவனுக்காக மட்டுமே வாழ்வதாலும், அவனுக்கு மட்டுமே தொண்டு செய்வதாலும் சிறந்தவன் - என்றது. இதனையே எம்பெருமான் மஹாபாரதம் சாந்திபர்வத்தில் - சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ஸ்ம்ருதா: ஏஷாமேகாந்திந: ச்ரேஷ்டா: தே சைவாநந்யதேவதா: அஹமேவ கதிஸ்தேஷாம் நிராசீ: கர்மகாரிணாம் யே து சிஷ்டாத்ரயோ பக்தா: பலகாம ஹி தே மதா: ஸர்வே ச்யவநதர்மாண: ப்ரதிபுத்தஸ்து மோக்ஷபாக் - என்னுடைய பக்தர்கள் நான்கு வகை ஆவர்; அவர்களில் என்னைத் தவிர மற்ற தேவதைகளை நாடாமல் உள்ளவர்களே சிறந்தவர்கள்; அவர்கள் தங்களுடைய கர்மங்களை எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் செய்கின்றனர்; என்னை அடைவதையே தங்கள் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளனர்; மற்ற மூவரும் உலகவிஷயங்களைப் பலனாக எதிர்பார்ப்பதால், நமுவ வாய்ப்புள்ளது; என்னை மட்டுமே வணங்கியபடி உள்ள புத்திமான் மோக்ஷம் பெறுகிறான் - என்று கூறினான்.

பக்தி - பரபக்தி - பரஜ்ஞாந - பரமபக்தி என்றால் என்ன

மூலம் - இப்படி மோக்ஷோபாயமாக விதித்த பக்தியோகம் பரபக்தியென்று பேசப்பட்டது. இதினுடைய ஹேதுவாய் ஸாத்விக பரிசீலநாதிகளாலே வந்த பகவத் விஷயத்தில் ப்ரீதிவிசேஷம் ஸர்வேச்வரனைத் தெளியவறிய வேணுமென்னும் அபிநிவேசத்துக்குக் காரணமாய் பக்தியென்று பேர் பெற்றிருக்கும்.

விளக்கம் - இப்படியாக மோஷுத்திற்கு உபாயமாக உள்ள பக்தியோகம் என்பது பரபக்தி எனப்படும். ஸாத்வீகமான மனிதர்களின் தொடர்பு காரணமாக எம்பெருமான் மீது உண்டாகும் அளவு கடந்த அன்பும், பரபக்தியை உண்டாக்குவதும் பக்தி எனப்படும். இதன் காரணம் - இதுவே எம்பெருமானை எந்தவித ஐயமும் இல்லாமல் அறிவதற்கான ஆசையைத் தூண்டுவதாகும்.

மூலம் - இத்தாலே சுத்தபாவம் கதோ பக்த்யா சாஸ்ராத் வேதிந ஜநார்த்தநம் என்கிறபடியே சாஸ்த்ரஜந்ய தத்த்வஜ்ஞான கர்மயோகாதி பரம்பரையாலே பிறந்த பரபக்தியானது ஸாஷுாக்கரிக்கவேணுமென்னும் அபிநிவேசத்தை உண்டாக்கி யோகேச்வர ததோ மே த்வம் தர்சயாத்மாநமவ்யயம், காணுமாறு அருளாய், ஒருநாள் காணவாராய் என்று விலபிக்கும்படி பண்ணி, இவ்வபேஷாமாத்ரமடியாக வந்த பகவத்ப்ரஸாத விசேஷத்தாலே தத்காலநியதமான பரிபூர்ண ஸாஷுாத்காரத்தை உண்டாக்கும். இஸ்ஸாஷுாத்காரம் பரஜ்ஞானமென்று பேசப்பட்டது.

விளக்கம் - மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (68-5) - சுத்தபாவம் கதோ பக்த்யா சாஸ்ராத் வேதிந ஜநார்த்தநம் - எம்பெருமான் மற்றும் ஆசார்யன் மீது கொண்ட பக்தி மூலமாக எனது ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தேன்; சாஸ்த்ரம் மூலமாக ஜனார்த்தனனை அறிகிறேன் - என்றது காண்க. இப்படியாக பரபக்தி என்பது சாஸ்த்ரம் மூலமாக உண்டான ஞானயோகம் மற்றும் கர்மயோகம் ஆகியவற்றால் உண்டாகிறது. இது எம்பெருமானைக் காணவேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தை மிகவும் அதிகப்படுத்துகிறது. இது ஒரு மனிதனை கீழே உள்ள வரிகளில் உள்ளபடி, எம்பெருமானைக் குறித்து புலம்ப வைக்கிறது:

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (11-4) - யோகேச்வர ததோ மே த்வம் தர்சயாத்மாநமவ்யயம் - ஞானம் முதலான குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள கண்ணா! உன்னை எனக்கு முழுவதுமாகக் காண்பிக்க வேண்டும்.
- திருவாய்மொழி (8-1-1) - காணுமாறு அருளாய் - உன்னை நான் காணும்படி கருணை செய்ய வேண்டும்.
- திருவாய்மொழி (6-9-4), (8-5-1) - ஒருநாள் காணவாராய் - நான் உன்னைக் காணும்படிபடி ஒருநாளாவது என் முன்பாக வரவேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட எல்லையற்ற ஆசையின் காரணமாக எம்பெருமானின் கருணை கிட்டிவிடுகிறது. இதன் பலனாக எம்பெருமான் தனது பரிபூர்ணமான திருவடிவைக் காண்பிக்கிறான். இத்தகைய காட்சியே பரஜ்ஞானம் எனப்படும்.

மூலம் - இப்படி நிரதிசய போக்யமான பகவத்ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவாறே பெருவிடாய்ப்பட்டவன் தடாகத்தைக் கண்டாற் போலே பிறந்த ப்ரீத்யதிசயம் பரமபக்தி.

விளக்கம் - அளவு கடந்த தாகம் கொண்டவன் நீர்நிலையைக் கண்டால் எத்தனை மகிழ்வு கொள்ளுவான்? இது போன்று, எம்பெருமானை கண்டவன் அவன் மீது அளவு கடந்த ப்ரியம் கொள்கிறான். இதுவே பரமபக்தி எனப்படும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுசுஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 29)

157. வர்த்தமான நிர்ந்தேசம் - ஸத்வம் தலையெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்கக்காக.

அவதாரிகை - ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ராத்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம், ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபத்தி ஸக்ருத்கரணீயையாயிருக்க, வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - வர்த்தமான நிர்ந்தேசம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் - ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ராத்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம் - சாஸ்த்ரங்களின் சாரமாக உள்ள ப்ரபத்தி என்பது ஒருமுறை இயற்றப்பட்டாலும், அது ஒருவனை ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்ட வைக்கும் - என்றும், இராமாயணம் - ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய - ஒருமுறை என்னிடம் அடைக்கலம் அடைந்தால் போதுமானது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒருமுறை செய்தால் போதுமானது என்பதாக ப்ரபத்தி உள்ளது. இப்படி இருக்கும்போது "ப்ரபத்யே - பற்றுகிறேன்" என்று பலமுறை செய்யத்தக்கது போன்று நிகழ்காலத்தில் ஏன் கூறவேண்டும்? இந்தக் கேள்விக்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ, நின்னடியிணை அடைந்தேன், அடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேன் என்கிறபடியே சொல்லாதே "ப்ரபத்யே" என்று வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது - ப்ரக்ருதியோடேயிருக்கிற இவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி, உபாயபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே, ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புந்ச்சரணம் வ்ரஜேத் என்கிறபடியே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரம்

இல்லாமையாலும், அதுதான் ஸக்ருத் க்ருதமான பின்பு புந்காரணம் ஆகாமையாலும் பூர்வப்ரபதந்தை அநுஸந்திக்கைகாகக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறது - என்கை.

விளக்கம் - விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை - லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ - உலகம் அளந்த உனது திருவடிகளை சரணம் அடைந்தேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - நின் அடியிணை அடைந்தேன், அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன் - என்று கூறுவது போன்று கூறாமல், "ப்ரபத்யே" என்று நிகழ்காலத்தில் கூறப்பட்டது. இது ஏன் என்றால் - இந்த உலகுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பு காரணமாக ஒருவன், ரஜஸ் மற்றும் தமோ குணங்களால் கலங்கி நின்று, எம்பெருமான் அல்லாமல் வேறு உபாயங்களைக் கைக்கொண்டிருக்கக்கூடும். அதன் பின்னர் அவனுக்கு ஸத்வகுணம் மேலோங்கிய காலத்தில், மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபட்டதை எண்ணி அவன் வருத்தமும், அச்சமும் கொள்ளக்கூடும். தன்னுடைய ப்ரபத்தி கைவிட்டுப் போனதோ என்று எண்ணக்கூடும். இதற்கு லக்ஷ்மீ தந்தரம் - ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநச்சரணம் வ்ரஜேத் - ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும், மறுபடி சரணம் புகுதலே ஆகும் - என்னும்படி, மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்வதைத் தவிர வேறு பரிகாரம் கிடையாது. ஆனால் ஒருமுறை செய்யப்பட்ட ப்ரபத்தியை மீண்டும் செய்தல் என்பது ஏற்க இயலாதது. ஆகவே முன்னர் செய்த ப்ரபத்தியை மீண்டும்மீண்டும் எண்ணிப் பார்த்தபடி இருக்கவேண்டும் என்பதை உணர்த்தவே, "ப்ரபத்யே" என்று நிகழ்காலத்தில் கூறினார்.

158. உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும், காலசேஷபத்துக்கும், இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்.

அவதாரிகை - இன்னமும் இவ்வர்த்தமாநத்துக்குச் சில ப்ரயோஜனங்களை அருளிச்செய்கிறார் - உபாயாந்தரங்களில் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக நிகழ்காலத்தில் கூறப்பட்டதன் வேறு பலன்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பூர்வவாஸனையாலே அவசமாக உபாயாந்தரங்களிலே மநஸ்ஸு செல்லாமைக்காகவும், இவ்வநுஸந்தாந்தாலொழியப் போதுபோக்க அரிதாகையாலே காலசேஷபத்துக்காகவும், இதனுடைய ரஸ்யதையாலே விடமாட்டாமையாலும், இவ்வநுஸந்தாநம் இடைவிடாமல் நடக்கக் கடவதாயிருக்கும் - என்கை.

விளக்கம் - முன்பு செய்த ப்ரபத்தியை பின்வரும் காரணங்களுக்காக எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்:

- எல்லையற்ற காலமாக உண்டான வாசனையின் விளைவாக, எம்பெருமானை விடுத்து வேறு உபாயங்களில் மனம் செல்லாமல் தடுப்பதற்கு.
- பொழுது போக்குவதற்கு.
- விட முடியாத இனிமையாக இருப்பதால்.

159. பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நழுவும்.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றிக்கே, பலஸித்திக்குப் பலகாலம் அநுஸந்திக்க வேணுமென்றாலோ என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - பேற்றுக்கு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் பொருள் கொள்ளாமல் மோசடும் கிட்ட வேண்டும் என்பதற்காகப் பலமுறை ப்ரபத்தியை இயற்றவேண்டும் என்று கூறினால்? என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜனங்களுக்காக அன்றிக்கே பேற்றுக்கு உறுப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்கவேணுமென்று ப்ரபத்தி பண்ணில் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹமான ஸித்தோபாயம் சணற்கயிறு கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்திரம் போலே தன்னைக்கொண்டு நழுவும் - என்கை. ஆக பூர்வவாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட பலன்களுக்காக மட்டும் அல்லாமல் மோசடித்திற்காக மட்டுமே ப்ரபத்தியை பலமுறை இயற்றவேண்டும் என்று ஒருவன் நினைத்தால், தன்னை விட வேறு எந்த உபாயத்தையும், சேதனன் பின்பற்றுவதைப் பொறுக்கமாட்டாத எம்பெருமான், அவனைக் கைவிட்டு விடுவான். இது அனுமன் விஷயத்தில் சணல் கயிறு கண்ட ப்ரம்மாஸ்திரம் நழுவியது போன்று ஆகும் (இதன் கருத்து என்ன? இலங்கையில் அரக்கர்கள், அனுமனை ப்ரம்மாஸ்திரம் கொண்டு கட்டினர். அதில் இருந்து அனுமன் தப்பி விடுவானோ என்று சணல் கயிறும் கொண்டு கட்டினர். இப்படிச் செய்தவுடன் ப்ரஹ்மாஸ்திரம் நழுவி விட்டது - காரணம், அரக்கர்கள் ப்ரம்மாஸ்திரத்தை நம்பாமல் இருந்ததே ஆகும். இது போன்று எம்பெருமானிடம் ப்ரபத்தி செய்து,

அவனை நம்பாமல் மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபட்டால் அவன் நம்மைக் கைவிடுவான் என்று கருத்து). இப்படியாக த்வய மந்திரத்தின் முதல் வரிக்கான பொருளை அருளிச் செய்தார்.

160. உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - இனி, உத்தர வாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் - உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து, த்வய மந்திரத்தின் இரண்டாவது வரிக்கான பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ப்ராப்யமாவது, ஸ்ரீ:பதியாய், ஸர்வஸ்வாமியாய் இருக்கிற ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிற் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

விளக்கம் - த்வயத்தின் இரண்டாவது வரி ப்ராப்யத்தைக் கூறுகிறது. ப்ராப்யம் என்றால் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனும், அனைத்துக்கும் ஸ்வாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் நாம் செய்கின்ற கைங்கர்யமே ஆகும்.

161. ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

அவதாரிகை - ப்ராபகவரணாந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு அபிப்ராயம் அருளிச் செய்கிறார். ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை என்று.

விளக்கம் - இலக்கை (ப்ராப்யம்) அடைவதற்கான மார்க்கத்தை (ப்ராபகவரணம்) கூறியபின், ப்ராப்யத்தைப் பற்றி கூறியதற்கான காரணம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமாகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபகவரணம் ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்று என்னுமிடஞ்சொல்லுகை, இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநம் என்றபடி.

விளக்கம் - த்வயத்தின் முதல் வரியில் குறிப்பட்ட சாதனமானது நான்கு பலன்களுக்கும் பொதுவாகவே உள்ளது (நான்கு பலன்கள் = இழந்த செல்வம், புதிதாக வேண்டும் செல்வம், ஆத்ம ப்ராப்தி, பகவத் அனுபவம்). ஆனால்

த்வயத்தின் முதல் வரி மூலம் கைக்கூடும் வழியானது முதல் மூன்று பலன்களுக்காக அன்று. அது பகவத் கைங்கர்யம் அடைவதற்கே ஆகும் என்று உணர்த்துவதற்காகவே ப்ராப்யத்தைக் கூறினார்.

162. உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினார்போலே, உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது.

அவதாரிகை - ப்ராப்யாந்தரங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை அபேக்ஷிக்க வேண்டுவானென் என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் - உபாயாந்தரங்களை விட்டு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மற்ற ப்ராப்யங்களை கைவிட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை மட்டுமே ஏன் வேண்டி நிற்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யசரணத்வ ரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாகக் கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமமான ஸித்தோபாயத்தை பற்றினாற்போலே, உபேய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாக உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டுச் சரமமான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது - என்கை.

விளக்கம் - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற தன்மை என்பது, வேறு எதனையும் தனக்குத் தஞ்சம் என்று கொள்ளாமல் எம்பெருமானை மட்டுமே தஞ்சமாகக் கொள்வதே ஆகும். இந்தத் தன்மையைப் பின்பற்றி ஒருவன் இருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்ட அவன் கர்ம-ஞான-பக்தி ஆகிய யோகங்களைக் கைவிட்டு, இறுதியான உபாயமாகிய ஸித்தோபாயமாகிய எம்பெருமானைப் பற்றுகிறான். இது போன்றே ஒருவன் ப்ராப்யத்தை வேண்டி நிற்கக்கூடும். அப்படிப்பட்ட ஒருவன் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதைத் தவிர வேறு எதனையும் இன்பமாகக் கொள்ளாத ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ப, ஐச்வர்யம்-கைவல்யம் முதலான பலன்களைக் கைவிட்டு, இறுதியான ப்ராப்யமாக உள்ள கைங்கர்யத்தை வேண்டி நிற்பான்.

163. இவன் அர்த்திக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ? என்னில்.

அவதாரிகை - நினைவறியும் ஈச்வரன் பக்கல் ப்ரார்த்தனை மிகையென்றிருப்பார் பண்ணும் ப்ரச்நத்தை அருவதிக்கிறார் - இவன் அர்த்திக்கவேணும்மோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ என்னில் - என்று.

விளக்கம் - எம்பெருமானிடம் இது போன்று வேண்டி நிற்பது அவசியம் அற்றது என்று சிலர் கூறுவார்கள். காரணம், அனைத்தையும் அறிந்த எம்பெருமான், தன்னிடம் வந்தவனுக்கு என்ன தேவை என்று அறிய மாட்டானோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கான விடையை மேலே அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தனியாக ஏதும் இல்லை.

164. இவன் பாசுரங்கேட்டாவாறே திருவுள்ளம் உகக்கும்.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - இவன் பாசுரங்கேட்டாவாறே திருவுள்ளமுகக்கும் - என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ருக்ணதையாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக்கிடந்த ப்ரஜை ரோகந்தீர்ந்து பசிவிளைந்து "சோறு" என்று அபேக்ஷிக்கும் பாசுரங்கேட்டால் பெற்ற தாய் உகக்கும்போலே, அநாதிகாலம் ப்ராப்யாந்தரப்ராவண்யமாகிற நோய் கொண்டு இந்த ப்ராப்யத்தில் நடையற்றுக் கிடந்தவன் இதிலே ருசி பிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக்கிற பாசுரங்கேட்டாவாறே சேஷியான அவன் திருவுள்ளம் உகக்கும்; அதுக்காக அர்த்திக்கிறானித்தனை - என்கை.

விளக்கம் - ஒரு குழந்தை நோயால் பாதிக்கப்பட்டு, அதனால் உணவின் மீது ஆசையில்லாமல் இருந்தது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தக் குழந்தை குணம் அடைந்த பின்னர், பசி ஏற்பட்டு, தாயிடம் "உணவு கொடு" என்று கேட்கும்போது, அதன் தாய் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைவாள். இது போன்று நாம் எல்லையற்ற காலம், உலக விஷயங்கள் என்ற நோயால் பாதிக்கப்பட்டு, பகவத் கைங்கர்யம் என்ற ப்ராப்யத்தின் மீது ஆசையில்லாமல் இருக்கக்கூடும். அதன் பின்னர் ஒரு நாள் கைங்கர்யத்தின் மீது ஆசை கொண்டு, எம்பெருமானிடம் சென்று, கைங்கர்யத்தை விண்ணப்பிக்கக்கூடும். இதனைக் கேட்டு நமது எஜமானனான ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளம் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறது. அதனால்தான் ஒருவன் கைங்கர்யத்தை வெளிப்படையாக வேண்டுகிறான் என்று கருத்து.

165. ஸ்ரீமதே - பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

அவதாரிகை - இனி, இவ்வாக்யத்துக்கு ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - ஸ்ரீமதே - என்று.

விளக்கம் - இரண்டாவது வரியின் ஒவ்வொரு பதத்திற்கு பொருளை அருளிச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொள்கிறார். முதல் பதத்திற்கான பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு என்று இங்கும் ஸ்ரீசப்தத்துக்குப் பூர்வவாக்யத்திற் சொன்ன வ்யுத்பத்திவ்யமும் அதில் அர்த்தமும் மதுபர்த்தமான நித்யயோகமும் அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - ஸ்ரீமதே என்று பதத்திற்கு, "பெரியபிராட்டியுடன் எப்போதும் கூடி இருப்பவனுக்கு", என்று பொருள் அருளிச் செய்கிறார். முதல் வரியில் கூறியது போன்று இங்கும் "ஸ்ரீ" என்ற பதத்திற்கு வ்யுத்பத்திப் பொருளும் (சேதனர்களால் அண்டப்படுகிறாள்) கர்த்தரி வ்யுத்பத்திப் பொருளும் (எம்பெருமானிடம் அண்டி உள்ளாள்) என்றும், எம்பெருமானிடம் எப்போதும் சேர்ந்து உள்ளாள் என்ற பொருளையும் அருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருக்குறுந்தாண்டகம்

(பாகம் - 3)

4. கேட்க யான் உற்றது உண்டு கேழலாய் உலகம் கொண்ட

பூக்கெழு வண்ணனாரைப் போதரக் கனவில் கண்டு

வாக்கினால் கருமந் தன்னால் மனத்தினால் சிரத்தை தன்னால்

வேட்கை மீதார வாங்கி விழுங்கினேற்கு இனியவாரே.

பொருள் - அடியேன் கீழே உள்ள ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து அறிவதற்கு முற்பட்டேன். வராக ரூபத்தைக் கொண்டவனாக, பூமியைத் தன்னுடைய பல்லால் குத்தி எடுத்த மலர் போன்ற மென்மையான எம்பெருமானை என்னுடைய உள்ளத்தால் அனுபவித்தேன். வாக்கு, உடல், மனம் என்ற மூன்றாலும் மிகுந்த ஈடுபாடு காரணமாகவும் மிகவும் ஆசையாகவும் எம்பெருமான் குறித்த விஷயத்தை அனுபவித்த எனக்கு, எப்படி அவனைப் பற்றிய அனுபவம் இனிமையாக இருந்தது?

வ்யாக்யானம் - (கேட்கவித்யாதி) - அடியேன் தேவரீரை ஒன்று கேட்கலுற்றேன். அதை அருளிச்செய்யவேணும்; அது என்னன்புது? என்ன; (கேழலாயுலகங்கொண்ட இத்யாதி) - புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான வடிவை மானமிலாப் பன்றியாக்கி நிலங்கோட்டிடைக் கொண்டது. இந்தக் கழஞ்சு மண்ணுமழிந்தால் பின்பு ஸ்ருஷ்டிக்கை அரிதாய்ச் செய்தருளிறோ? இத்தை எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும். ப்ரளயங்கொண்ட பூமி, தன்னை எடுக்கிலிறே இவன் உத்தரஞ்சொல்லுவது. (போதரக் கனவில் கண்டு) - மிகவும் நெஞ்சிலே கண்டு; இந்தரியங்களால் வ்யவச்சேதமின்றிக்கே அவ்யவதானேந விசதமாகக் கண்டு.

விளக்கம் - (கேட்க) - ஆழ்வார் எம்பெருமானிடம், "அடியேன் உன்னிடம் ஒரு விஷயத்தைக் கேட்டு அறிய விரும்புகிறேன்", என்றார். உடனே எம்பெருமான், "அது என்ன?", என்று கேட்க, ஆழ்வார் தொடர்ந்தார். (கேழலாய் உலகம் கொண்ட) - விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் - புஷ்பஹாஸ - மென்மையான மலர்

போன்றவன் - என்று கூறியதற்கு ஏற்பவும், நாச்சியார் திருமொழி (11-8) - மானமிலாப் பன்றியாம் - என்பதற்கு ஏற்பவும், திருவாய்மொழி (10-10-7) - நிலங்கோட்டிடை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்பவும் இந்தப் பூமியை உன்னுடைய பல்லால் குத்தி எடுத்தாய். உனது பெரிய உருவத்திற்கு ஒரு கைப்பிடி அளவே இருந்த இந்தப் பூமி அழிந்தால் மீண்டும் ஸ்ருஷ்டிப்பது கடினம் என்று எண்ணியதால்தான் இவ்வாறு செய்தாயோ? இதற்கான பதிலை நீயே அருளிச்செய்ய வேண்டும் - என்று ஆழ்வார் கூறினார். இதற்கு எம்பெருமான், "இந்தப் பூமியை ப்ரளயம் சூழ்ந்தது. அதிலிருந்து காப்பாற்றவே அப்படிச் செய்தேன்", என்றான். (போதரக் கனவில் கண்டு) - இப்படியாக அவனது அவதாரத்தை எம்பெருமான் அருளால் மனதில் கண்டு கொண்டேன். புலன்களின் இடையூறு இல்லாமல் நேரடியாக மனதினால் மிகவும் தெளிவாகக் கண்டு.

வ்யாக்யானம் - (வாக்கினால் இத்தியாதி) - மனோவாக்காயங்களாலும் ச்ரத்தையாலும் மிக்க அபிநிவேசத்தையுடையேனாய் விழுங்கினேனுக்கு இனிதாயிருந்தது. விழுங்குகை - அநுபவிக்கை, எவ்விஷயங்களை அநுபவித்து ரஸித்துப் போந்த எனக்கு எவ்விஷயம் ரஸிக்கிறது. (விழுங்கினேற்கினியவாறே) - எனக்கினிதான வழி எந்தான்! எவ்வழியாலே உகட்டிப் போந்த விஷயம் எவ்வழியாலே இனிதாயிற்று! இது இனிதான வழியை அருளிச் செய்யவேணும். இதுக்கு அவன் என்ன உத்தரஞ்சொல்லுவது? ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தது உடைமை மங்காமைக்கன்றோ; அவ்வோபாதி மங்கவொண்ணா தென்று ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்றும் இவரை எடுத்தானித்தனையிறே.

விளக்கம் - (வாக்கினால்) - மனம், வாக்கு, உடல் ஆகிய முன்றாலும், மிகுந்த உறுதியாலும் உண்டான ஆர்வத்தால் உன்னை நான் விழுங்கினேன். எனக்கு மிகவும் இனிதாக இருந்தது. விழுங்குதல் என்றால் அநுபவித்தல் என்று பொருள். உலக விஷயங்களை அநுபவிக்கும்போது சுவை ஏற்பட்ட எனக்கு, பகவத் விஷயத்தின் சுவை உண்டானது வியப்பே ஆகும். (விழுங்கினேற்கு இனியவாறே) - இப்படியாக எனக்கு பகவத் விஷயம் எப்படி இனிமையானது? உலக விஷயங்களையே அநுபவித்து வந்த காரணத்தால் பகவத் விஷயம் எனக்கு அருவருப்பாக இருந்தது. இப்படி உள்ளபோது எனக்கு திடீரென இது எவ்விதம் இனிமையானது? இதனை நீயே கூறவேண்டும். இதற்கு எம்பெருமான், "என்னுடைய உடைமையான பூமி ப்ரளயத்தில் அழிந்துவிடக் கூடாது என்று குத்தி எடுத்தேன் அல்லவா? அது போன்று என்னுடைய உடைமையான நீ, ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் சிக்கிவிடக்கூடாது என்று எடுத்துக் கொண்டேன்", என்றான்.

5. இரும்பு அனன்று உண்ட நீர் போல் எம்பெருமானுக்கு என்றன்
அரும் பெறல் அன்பு புக்கிட்டு அடிமை பூண்டு உய்ந்து போனேன்

வரும் புயல் வண்ணனாரை மருவி என் மனத்து வைத்துக்
கரும்பின் இன் சாறு போலப் பருகினேற்கு இனியவாரே.

பொருள் - இருப்பு நன்றாகப் பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்டு, அந்த உஷ்ணம் அடங்குவதற்காக விடப்பட்ட நீர் போன்று, என்னுடைய ஸ்வாமியான எம்பெருமானிடம் என்னுடைய அரிதான அன்பு கொண்டேன். இதனால் அவனிடம் அடிமைத்தனம் பூண்டு, என்னுடைய உயிர் தாங்கி உள்ளேன். நான் உள்ள இடம் தேடி வந்த, மேகம் போன்ற நிறம் உடைய, அவனை என்னையும் மறந்து அணுகினேன். அவனை என் மனதில் பொருந்தும்படி வைத்தேன். கரும்பின் சாறு போன்று அனுபவித்தேன். அவன் எனக்கு மிகவும் இனியவனாக இருந்தது என்ன வியப்பு?

வ்யாக்யானம் - (இரும்பு அனன்றுண்ட நீர் போலித்யாதி) - இரும்பானது அக்நியாலே மிகவும் தப்தமாய், அக்காய்ச்சல் அடங்கப் பாநம் பண்ணப்பட்ட ஜலம்போலே. (எம்பெருமானுக்கு) - வகுத்தசேஷிக்கு. (என்றனரும்பெறலன்பு) - அரும்பெறலடிகளைப் பற்றிலும் கிடையாத அன்பு. எனக்கு பகவத் விஷயத்திலே அன்பு பிறக்கையாவது - இந்தளத்தே தாமரை பூக்கையிறே. அஹங்கார மஹாவஹ்நியிறே. இந்தளம் - கும்மட்டி. (புக்கிட்டு) - அன்பை அவன் பக்கலிலேயாக்கி. (அடிமை பூண்டு) - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி என்கிறபடியே வழுவிலா அடிமையிலே அந்வயித்து. (அடிமை பூண்டு) - தொண்டு பூண்டு என்னுமாபோலே இவ்வாத்மாவுக்கு ஆபரணமிறே - பகவத் தாஸ்யம்; ஆகையாலே (பூண்டு) என்கிறார். (உய்ந்து போனேன்) - முன்பு அஸந்நேவ - இறே.

விளக்கம் - (இரும்பு அனன்றுண்ட நீர்) - இரும்பானது நெருப்பினால் சுடப்பட்டு, அந்த உஷ்ணம் அடங்குவதற்காக அதன் மீது விடப்பட்ட நீர் போன்று. (எம்பெருமானுக்கு) - எனக்கு ஏற்ற எஜமானனுக்கு. (என்றன் அரும் பெறல் அன்பு) - திருவாய்மொழி (1-3-1) -அரும் பெற அடிகள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனைப் பற்றிய போதும், அவன் மீது ஏற்படாமல் இருந்த அன்பு. எனக்கு பகவத் விஷயத்தில் முன்பு எப்படி இருந்தது என்றால் - குமுட்டி அடுப்பில் தாமரை மலர்ந்தாலும் மலரும், இவனுக்கு எம்பெருமானிடம் அன்பு தோன்றாது - என்று பலரும் கூறும்படி இருந்தது. என்னுடைய அஹங்காரங்கள் பெரிய அக்னி போன்று இருந்தன. (புக்கிட்டு) - இப்படிப்பட்ட என்னிடமிருந்து தோன்றிய அன்பை அவன் பக்கம் நிலை நிறுத்தி. (அடிமை பூண்டு) - இராமாயணம் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் உனக்கு அனைத்து கைங்கர்யங்களும் செய்வேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலா அடிமை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப

அவனுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்து. (அடிமை பூண்டு) - திருமாலை (5) - தொண்டு பூண்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது என்பதே ஆத்மாவுக்கு மிகவும் அழகான ஆபரணம் ஆகும்; ஆகையால் பூண்டு என்று கூறுகிறார். (உய்ந்து போனேன்) - அஸந்நேவ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, முன்பு இல்லாத அறிவை இப்போது பெற்றேன்.

வ்யாக்யானம் - (வரும் புயல் வண்ணனாரை) - இருந்தவிடத்தேயிருந்து விடாய் கெடுக்கும் மேகமன்று; கடலை மணலோடே கழுத்தே கட்டளையாகப் பருகித் தவழ்ந்து வருகிற மேகம் போலேயிருக்க வரும். (மருவி) - மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவைபோல். (புயல் வண்ணனாரை மருவி) - என்னை மறந்து கிட்டி. (என் மனத்து வைத்து) - ஸஞ்சாரம்மற்றபடி; உத்தேச்யம் கைபுகுந்தால் உண்டோ ஸஞ்சாரம்? (கரும்பின் இன்சாறு போலப் பருகினேற்கு) - விழுங்குகை போய்ப் பருகலாம்படியாயிற்று. ஆழ்வாருடனே கலக்கக் கலக்கப் பருகலாம்படி ஒரு நீரானான். (இனியவாறே) - இதுவுமொரு இனிமையேதான் ! இதொரு நீர்மையிருந்தபடியென்?

விளக்கம் - (வரும் புயல் வண்ணனாரை) - இருந்த இடத்திலேயே நின்றபடி தாகத்தைப் போக்குகின்ற மேகம் போன்றவன் அல்லன். கடலை, அதன் அடி மண்ணோடு சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு, தவழ்ந்து ஓடி வருகின்ற மேகம் போன்றவன் இவன். (மருவி) - பெருமாள் திருமொழி (5-7) - மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவைபோல் - மேகத்தை எதிர்பார்த்து பயிர் நிற்பது போன்று. (புயல் வண்ணனாரை மருவி) - எனது ஆத்மா தன்னையும் மறந்து அவனை எதிர்பார்த்து நின்றது. (என் மனத்து வைத்து) - அவன் என்னை விட்டு வேறு எங்கும் நகர்ந்து விடாதபடி நெஞ்சில் நிறுத்தி. ஒரு பொருளைத் தேடியவர்கள் அந்தப் பொருள் கிடைத்த பின்னர் வேறு எங்கும் அலைவார்களோ? இது போன்று அவன் தேடி அலைந்த ஆழ்வாரது நெஞ்சம் அவனுக்குக் கிடைத்த பின்னர் வேறு எங்கும் செல்வானோ? (கரும்பின் இன்சாறு போலப் பருகினேற்கு) - கடந்த பாசுரத்தில் விழுங்கும் பதார்த்தமாக இருந்த எம்பெருமான், இப்போது பருகும்படி மாறிவிட்டான். ஆழ்வாருடன் அவன் சேரச் சேர, நீர்ப்பண்டமாக ஆனான் என்று கருத்து. (இனியவாறே) - இதுவும் ஒரு இனிமையே! இப்படிப்பட்ட அவனது நீர்மைக் குணத்தை எப்படிக்கூறுவது?

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 19)

வ்யாக்யானம் - (குறிப்பெனக்கடையுமாகில்) - அங்ஙனன்றிக்கே எதிரி நசிக்கும்படி இலக்கு வாய்க்குமாகில், குறித்தல் - நினைத்திலும், கருத்தில் காட்டலும். (கூடுமேல்) - தான் அவன் கையிலே அகப்படாதபடி எதிரியை நிரஸித்துத் தப்பவல்ல சக்தியோகமுண்டாகில். (தலையை ஆங்கே அறுப்பதே கருமம்) - பகவந்நிந்தை பண்ணின இடந்தன்னிலே தலையை அறுக்கையிறே கர்த்தவ்யம். கருமம் என்றது அவன் கார்யமென்னவுமாம், ஸ்வகார்யமென்னவுமாம். பின்னை, அவன் நிந்தை பண்ணக் கேளாதொழியலாம். பகவந்நிந்தை பண்ணி அவன் தனக்கு அநர்த்தத்தை விளைத்துக் கொள்ளாதொழியலாம். அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸையில் யஜமானனுக்கும் பசுவுக்கும் ஸ்வர்க்க ஸித்தியுண்டாகச் சொல்லா நின்றதிறே. (கண்டாய்) - ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் ரிஷிகளுக்கு விரோதிகளான ராவணாதிகளை அழியச்செய்த தேவரீர்க்கிறே இது சொன்னால் ஏறுவது. (அரங்கமாநகருளானே) - கோயிலில் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது அவதாரத்தில் பிற்பாடரானாருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக்காகவன்றோ? என்கிறார்.

விளக்கம் - (குறிப்பு எனக்கு அடையும் ஆகில்) - மேலே கூறியபடி பகவானைப் பற்றித் தவறாகக் கூறுவதைக் கேட்டு அந்த இடத்தை விட்டு அகன்று செல்லவோ, அல்லது வாழ்வை முடித்துக் கொள்ளவோ செய்யாமல், அவ்விதம் பேசுகின்ற விரோதிகளை அழிக்கும் வாய்ப்பு உண்டாகலாம். குறித்தல் = ஒரு செயலைச் செய்ய நினைத்தல், அவ்விதம் செய்து முடிக்கச் சரியான வாய்ப்பு அமைதல். (கூடுமேல்) - தான் எதிரியின் கையில் அகப்படாதபடி, அவனை அழித்துத் தப்பிச் செல்ல சக்தி இருந்தால். (தலையை ஆங்கே அறுப்பதே கருமம்) - அப்படித் தப்பிச் செல்லும் திறன் இருந்தால், எம்பெருமானை நிந்தனை செய்தவனின் தலையை, அவன் எந்த இடத்தில் நின்று அப்படிச் செய்தானோ, அங்கேயே அறுப்பதுதான் கருமம் ஆகும். கருமம் என்றால் செய்வதற்கு ஏற்ற காரியம் ஆகும். இந்தச் செயல் மூலம், அவன் மேலும் எம்பெருமானைக் குறித்து நிந்தனை செய்வதை கேட்காமல் இருக்க முடியும். எம்பெருமானை மேலும் நிந்தனை செய்து, மேலும் பாவங்களை சம்பாதிக்காமல் அவனும் தப்ப இயலும். அக்நீஷோமீய யாகத்தில் பசுவதை

இருந்தபோதிலும், அந்தப் பசுவிற்கும் அதனைக் கொன்ற யஜமானனுக்கும் ஸ்வர்க்கம் கிட்டுவது போன்றே ஆகும். (கண்டாய்) - ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் முனிவர்களுக்குத் துன்பம் உண்டாக்கிய இராவணனை அழித்த உன்னால் மட்டுமே இவ்விதம் நடக்க இயலும். ஆகையால் உன்னிடம் கூறுகிறேன். (அரங்கமாநகருளானே) - இராமாவதார காலத்தின் பின்னால் வந்தவர்களின் விரோதிகளைப் போக்குவதற்காக அல்லவா நீ இந்தத் திருவரங்கப் பெரியகோயிலில் கண்வளர்கிறாய்?

வ்யாக்யானம் - ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநராய் பரமதார்மிகரான இவ்வாழ்வார் "வதம் ஆம்" என்று விதிப்பானென்? என்னில், ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி என்னா நின்றதிறே. அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸைபோலே இருப்பதொன்றிறே இது. பகவந்நிந்தை பண்ணுவார்க்கும் பகவத ஸாதாரணராயிருப்பார்க்கும் பாத்யபாதக ஸம்பந்தமேயுள்ளது. "எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாத போதெல்லாம் இனியவாறே" என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - மிகுந்த கருணை உள்ளவராகவும், தர்ம வழியில் நடப்பவராகவும் உள்ள தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் இப்படியாக "வதம் செய்யவேண்டும்" என்று கூறுவது சரியா என்று கேட்கலாம். வேதம் - ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி - எந்த உயிரையும் துன்புறுத்தக் கூடாது - என்று கூறுகிறது அல்லவா? ஆனால் அதே வேதம் அக்நீஷோமீய யாகம் போன்றவற்றில் பசு முதலான பலவற்றின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு, விதிவிலக்கு அளித்தது அன்றோ? அது போலவே இவரும் கூறுகிறார். எம்பெருமானை எப்போதும் நிந்தனை செய்தபடி உள்ளவர்கள், எம்பெருமானை எப்போதும் சிந்தனை செய்தபடி இருப்பவர்கள் ஆகிய இருவருக்கும் எந்தவிதமான உறவும் இருக்க இயலாது. விரோதிமுறை மட்டுமே இருக்கும். பெரிய திருமொழி (11-6-7) - எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாத போதெல்லாம் இனியவாறே - அவனைப் பற்றி எண்ணாதவர்களை நான் எண்ணவில்லை என்றால் எனக்கு இன்பமாக உள்ளது - என்றது காண்க.

9. மற்றும் ஓர் தெய்வம் உண்டே மதி இலா மானிடங்காள்
உற்றபோது அன்றி நீங்கள் ஒருவன் என்று உணரமாட்டீர்
அற்றம் மேல் ஒன்று அறியீர் அவன் அல்லால் தெய்வம் இல்லை
கற்றினம் மேய்த்த எந்தை கழலிணை பணிமின் நீரே.

பொருள் - வேதவேதாந்தங்கள் கூறும் உண்மையை அறியாத மனிதர்களே! நான் கூறுகின்ற பெரியபெருமானைத் தவிர வேறு ஒரு தெய்வம் உள்ளாதோ? நீங்கள் மற்ற தெய்வம் என்று எந்தத் தெய்வங்களிடம் சென்று சரணம் புகுகின்றீர்களோ,

அந்தத் தெய்வங்களுக்கு ஆபத்து காலம் வரும்போது அல்லாமல், மற்ற காலங்களில் இவன் ஒருவனே ஸர்வேச்வரன் என்று நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள். மிகவும் உயர்ந்து விளங்கும் இவனை நீங்கள் உணரமாட்டீர்கள். சரணம் புகுவதற்கு அரங்கனைத் தவிர வேறு தெய்வம் ஏதும் இல்லை. ஆகவே, பசுக்கூட்டங்களை மேய்த்து நின்றவனும், எனக்குத் தந்தை போன்றவனும் ஆகிய அரங்கனின் திருவடிகளைப் பற்றுவிர்களாக.

அவதாரிகை - அவர்கள் சிஷ்டகர்ஹைக்கு அஞ்சி, “இதர தர்சந ருசியால் ஆச்ரயியாதிருந்தோமல்லோம். தசரதாத்மஜனையிறே ஆச்ரயிக்கச் சொல்லிற்று. அவனாகிறான். வாசலும் தடையுமாய் எங்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாதாயிருப்பானொருத்தன். கட்டினாலும் வசிஷ்டாதிகள் அருகேயிருந்து அயோக்யரோ யோக்யரோ என்னா நிற்பார்கள். ஆகையாலே பராவஸ்தையோடு ராமாவதாரத்தோடு வாசியில்லை. எங்கள் அயோக்யதை பாராதானொருவன் ஆச்ரயணீயனாகவேணும். அவனைக் காட்டித் தாரீர்”, என்ன. “ஆகில் யோக்யாயோக்யதை பாராதே தானே மேல் விழுந்து விஷயீகரிக்கும் க்ருஷ்ணனை ஆச்ரயிங்கோள்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், “மற்ற மதங்களின் மீது உள்ள பற்றுதல் காரணமாக நாங்கள் எம்பெருமானை அண்டவில்லை என எண்ணவேண்டாம். அது போன்ற காரணங்களால் நாங்கள் அவனை அண்டாமல் இருக்கவில்லை. நீங்கள் சக்ரவர்த்தித் திருமகனான இராமனைப் பணியும்படிக் கூறினீர்கள். ஆனால் அரண்மனையின் வாசல் கதவுகள், அங்குள்ள காவல்வீரர்கள் என்று காணப்படும் தடைகளால், அவனை எங்களால் அணுக இயலாது. அப்படியே அருகில் சென்றுவிட்டாலும் அங்குள்ள வசிஷ்டர் முதலானவர்கள் எங்களை யோக்யர்களா, அயோக்யர்களா என்று ஆராய்ந்து பார்த்து தடுப்பார்கள். ஆகவே பரவாசுதேவனைப் போன்று இராமனை அணுகுவதும் வேறுபாடு இல்லாத கடினமான செயலே ஆகும். எங்களைப் பற்றி ஆராயாமல் இருக்கும் ஒருவனே நாங்கள் சரணம் அடையத் தகுந்தவன் ஆவான். அப்படிப்பட்ட ஒருவனை எங்களுக்கு நீரே காண்பிக்க வேண்டும்”, என்றனர். உடனே ஆழ்வார், “அப்படியென்றால், எந்தவிதமான தகுதியையும் காணாமல், தானாகவே ஓடிவந்து பிடித்துக் கொள்ளும் தன்மையுடைய கண்ணனைப் பற்றுவிர்களாக”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே) - நான் சொல்லுகிற இவனையொழிய வேறையொரு ஆச்ரயணீய தத்த்வமுண்டோ? ஈச்வரோஹம் என்றிருப்பார் உண்டானாலும், ஆச்ரயணீயனுமாய், ப்ராப்தனுமாயிருப்பான் வேறொருவன் இல்லை. யே த்வந்யதேவதாபக்தா: என்று அந்யராகவிநே இவன் சொல்லும்போதும் சொல்லுவது. (ஓர் தெய்வம்) - கட்டக்குடியனாய்ச் சிறிது போதைக்குப் போலியாய் நின்று பின்னை விவேகித்தால்

கழிக்கலாவதொன்றுமில்லை. (உண்டே) - இவனோடு ஸமாநராயிருப்பார் உண்டோ என்று கேட்கிறாரல்லர். கிம் ச்ஷேபமாதல். ஏழுலகும் ஈபாவஞ்செய்து அருளாலளிப்பார் ஆர் என்றால் “அவன்” என்று எதிரிகளுக்கு உத்தரமாம்படி ஸுப்ரஸித்தமான அர்த்தம் என்கிறாராதல். ஸம்ப்ரதிபந்நமான அர்த்தத்தை ஒருவராலும் இசையாதொழியவொண்ணாதிநே.

விளக்கம் - (மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே) - நான் கூறுகிற இவனைத் தவிர்த்து, சரணம் என்று புகத்தகுந்த தத்துவம் வேறு ஏதேனும் உள்ளதா? “நானே இறைவன்” என்று பல தெய்வங்களும் தங்களைத் தாங்களே கூறியபடி உள்ளன. இருந்தாலும், சரணம் புகத்தகுந்தவனும், நமக்கு இயற்கையாகவே உறவினனாக உள்ளவனும் இவனைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. கீதையில் (9-23) - யே த்வந்யதேவதாபக்தா: - மற்ற தேவதைகளை - என்று கண்ணன் தன்னையும் மற்ற தேவதைகளையும் வேறுபடுத்திக் கூறுவது போன்று, இங்கு இவரும் கூறுகிறார். (ஓர் தெய்வம்) - மிகுந்த கடினத்துடன் வாழ்க்கையை நடத்தும் ஏழைகளைக் கூட நாட்டின் குடிமக்கள் என்று கூறுவது போன்று, மற்ற தெய்வங்கள் ஏதோ சில காலகட்டத்தில் போற்றப்பட்டாலும், மற்ற காலங்களில் ஏதும் இல்லை என்றே கழிக்கத்தக்கவர்கள் ஆவர். (உண்டே) - “இவனுக்கு நிகரான தெய்வம் உண்டா?”, என்று ஆழ்வார் கேட்கவில்லை. “இவனைத் தவிர மற்ற யாருக்கும் தெய்வம் என்று அழைக்கப்படும் தகுதி கூட இல்லை”, என்று கூறுகிறார். திருவாய்மொழி (2-2-2) - ஏழுலகும் ஈபாவஞ்செய்து அருளாலளிப்பார் ஆர் - என்று கேட்பது போன்று இவனது விரோதிகளைக் கேட்டால், அவர்களும் “அவனே” என்று பதில் தரும்படி, எதிரிகளும் ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மை கொண்ட விஷயம் அல்லவா இது? அவனே அனைத்தையும் காப்பவன் என்ற உண்மையை ஏற்க இயலாது என்று யாரும் கூற முடியாது.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்